

Diskontoforhøjelsen. Den skal altsaa dreje sig om hele det økonomiske Spørgsmaal, som interesserer os alle saa levende. Socialdemokratiets Ordfører og Førstemand holder en Tale paa 40 Spalter eller saadant noget lignende, og man skal søge godt efter for at finde blot en eneste positiv Udtalelse om, hvad Socialdemokratiet vil. Jeg taler slet ikke om Fremsættelse af et Forslag eller om en nærmere Formulering af, hvad det er, man ønsker; det er kun Skud med løst Krudt. Der tales saa ofte om Rigsdagens synkende Anseelse og efter mit Skøn med nogen Ret, og en Tale som den, det ærede Medlem Hr. Stauning holdt ved denne Lejlighed, forekommer mig at være særdeles velegnet til at befordre en saadan Anskuelses Udbredelse. Jeg tror, at intet vilde bidrage mere til at højne Rigsdagens Anseelse, end om man i dette Øjeblik kunde komme til en fordomsfri Realitetsdrøftelse af det Spørgsmaal, som er brændende for os alle. Dette synes desværre umuligt, navnlig efter den Udtalelse, som Socialdemokratiet her officielt har fremsat.

Vi har fremsat vort Forslag for at fremkalde en aaben Drøftelse og derefter en Handlen, den Handlen, som Landet tørster efter. Det, der ligger til Grund for hele Drøftelsen, er jo det, man plejer at kalde Valutamisøren. Om Aarsagerne dertil er man ret uenig, men der synes dog at være nogenlunde Enighed om, at der er visse Momenter, som virker ind: det store offentlige Forbrug, det store Privatforbrug, vor Handelsbalances Ugunstighed. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men lige paaapege Færene ved Spørgsmaalet, Færene ved den daarlige Valuta. Foruden den stærke Nervøsitet og Vanskelighederne for Erhvervslivet, som ligger deri, er der jo ogsaa, som det saa ofte er sagt, en Fære for Kapitalflugt, og den sikre Følge deraf er de stadig stigende Priser. Men jeg kunde have Lyst til her at fremdrage et enkelt Moment, som har sin store Interesse, navnlig fordi det ogsaa vedrører et nationalt Spørgsmaal, nemlig de faste Ejendomme her i Landet. Den lave Valuta, vi har, gør det utvivlsomt fristende for Udlandet at bruge fast Ejendom her i Landet til Spekulationsobjekt, og det forekommer mig derfor, at man bør overveje, om en Begrænsning af fremmede Statsborgeres Adgang til at erhverve fast Ejendom her i Landet ikke bør indføres. Mit Parti har allerede i nogen Tid syslet med denne Tanke, saaledes som det i Søndags blev nævnt af Partiets Formand, Hr. Lands-

tingsmand Piper. Foruden dette har man peget paa en anden særlig uheldig Ting ved det stærke Fald af vor Valuta, nemlig den skæbnesvangre Indflydelse, det har for Legatmidler, Obligationer, Obligationsejere og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, og man har fra visse Sider gjort sig til Talsmand for, at man skulde søge at komme over til noget, man kalder værdifaste Papirer. Denne Tanke har ved dens Fremsættelse vundet en vis Tilslutning, men det forekommer rigtignok mig, at den, naar man overvejer den nærmere, har meget alvorlige Konsekvenser. Den røber jo en saa fuldstændig Mistillid til den danske Krone, at et officielt Udtryk herfor ikke kan undgaa at øve en skæbnesvanger Indflydelse paa denne Kronens Kurs. Det vil jo i Virkeligheden være en Flugt fra Kronen, som efter min Mening ikke kunde undgaa at faa en katastrofal Indvirkning paa Kronens Kurs.

Men disse Hensyn og alle de mange andre Hensyn, der kommer frem derved, at dette Fald af vor Valuta virker saa uhyggeligt, kræver jo, at der foretages virkelig alvorlige Skridt for at bøde derpaa. Blandt de Midler, der har været nævnt, er bl. a. en Valutacentral, Centralisering af al Handel med Valuta, saaledes at man derigennem kunde udelukke Kapitalflugt og udelukke Anvendelse af Valutaen til Ting, som man ansaa for mindre heldige for Landets Økonomi. Jeg tror dog ikke, at denne Tanke er praktisk, Erfaringerne fra Udlandet lyder ikke gunstigt derfor. Det vil føre os ind i et uhyre vanskeligt Kontrolsystem og sikkert trods alt vise sig at være en uløselig Opgave at ville koncentrere hele Valutahandelen paa et enkelt Punkt. Derimod kunde jeg rent personlig tænke mig, at det maaske kunde have nogen Interesse, om man vilde indsamle Oplysninger om, hvortil Valutaen anvendes. Det er muligt, at man ad denne Vej kunde faa nogle Fingerpeg, som kunde have Interesse, og det er ogsaa muligt, at netop det, at man fik draget visse Forhold frem i Dagens Lys, Forhold, som nu skjuler sig paa Steder, hvortil Dagens Lys ikke naar, vilde virke hemmende paa visse uheldige Bevægelser paa dette Omraade.

Naar man imidlertid begynder at tale om Midler til at komme dette Onde til Livs, støder man straks paa den Omstændighed, at Regeringen har den Tro, at intet Indgreb hjælper. Den højtærede Landbrugsminister har en Gang udtalt, at den Tro, at der kunde foretages Indgreb, var en socialistisk Tro. Nu er det jo kendt